

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 52.

25de december 1892.

18de aarg.

Mer er syg.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. 3 pækker til en adresse paa over 5 eksptr. leverses det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 85 cents. Et Mørge koster det 60 cents.

Breve og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En Julegave.

Æstlig klang kletterne gennem den friske, klare vinterluft. Fra alle kanter skyndte folk sig til kirken, der straalende som til fest. Det var jo juleaften. Og glæden straalende ud af alles ansigter. Kun i et hus i den lille by var der ingen glæde. Det var hos doktoren.

Han var kommen som nygift med sin unge hustru til byen for et aar siden og var snart bleven kjendt som en dygtig og god læge, som vandt folkets kjærlighed. Men nu idag, juleaften, stod han ved sin elskede hustrus dødsleie; hun havde dagen før født ham en liden datter. Og nu saa det ud, som om hun skulde vandre bort fra mand og barn. All lægekunst var her forgjæves, og den stakkars mand vidste, at om nogle timer vilde det kjæreste, han havde paa jorden, blive taget fra ham. Endnu en gang slog den syge sinene op og hvissede: „Det er julekletterne — hvor det er smukt! Kjære, Gernst, giv mig mit barn, vor julegave!“

Endnu en gang trykkede hun et kys paa det lille ansigt, endnu en gang henbiste hun sin kjære mand til den himmelske faders omsorg — saa laa hun der ganske stille med foldede hænder, og medens der fra den nærliggende kirke tonede en julesalme ud, gik hun ind til faderhjemmet hist oppe. Men doktoren fant i stum, fortvilet smerte ned ved sengen, ingen straale af trøst vilde falde i hans sjæl, og han knurrede mod Gud, at han havde røvet hans lykke. Han vilde

heller ikke se barnet, som pleiersten rakte ham; barnets liv var jo kjøbt med hans elskede hustrus liv. Han vilde ikke vide noget af denne julegave, som Gud havde sendt ham.

Da de første tunge dage og uger var forbi, tog doktoren sig sammen; han optog sin praksis som før og var rastløs virksom i sin gjerning. Men hans hjerte var lukket for guddommelig og mennekelig trøst. Han trak sig fuldstændig tilbage fra al omgang, gik aldrig i kirken mere, og man saa ikke et smil paa hans ansigt. Naar han var heldig med et vanskeligt tilfælde, og kuren lykkedes, saa var hans første tanke: „Hvorfor kunde jeg ikke redde hende?“ Sin hustrus grav besøgte han ofte; men han vendte aldrig tilbage med trøst. Hans blik stuede udad i det vide og dunkle, men aldrig opad mod himmelen. Han havde derfor heller ikke ladet sætte paa det smukke gravmonument andet end navn og datum; intet bibelsprog.

Men den, som led mest under doktorens mørke sind, var den lille Elisabet, datteren, opkaldt efter sin mor. Udvortes seet manglede hun intet, hun havde flinke og tro pleiersker, en mængde legetøj, og da hun blev større, skjønne billedbøger og meget andet smukt. Men et manglede hun, det som rigtig giver barnelivet lys og solskin, hun manglede forældrefjærlighed. Hun turde vel sige „god morgen“ og „god nat“ til sin far, men det var ogsaa omtrent det eneste, hun kunde sige. Da hun blev lidt større, fik hun lov til at spise sammen med ham, og han var aldrig streng mod hende eller uvenlig; men han talte sjelden eller aldrig til hende, og aldrig spøjte eller legede han han med hende.

Men barnet havde dyb ærefrygt for sin alvorlige far, og hendes lille hjerte slog ham imøde med inderlig kjærlighed, men hun turde ikke rigtig vise den. Ofte sagde hun til sin barne pige: „Hvorfor har jeg

ingen mor som andre børn?" Og naar hun bad, saa spiede hun i almindelighed til paa sin barnlige maade: „Kjære Gud, hils min mor, som er i himmelen hos dig, fra mig!"

Atter var det blevet jul, og igjen var det en skjøn, klar vinterdag som for syv aar siden. Elisabet havde hvert aar faaet mange rige gaver til jul; men juleaften saa hun aldrig sin far, og i julen var han endog mere alvorlig og stille end ellers. Men idag bekymrede ingen sig om hende; thi doktoren laa selv alvorlig syg, og det saa næsten ud til, at lille Elisabet ogsaa skulde blive faderløs. Doktoren var tilfreds med at dø, livet havde jo intet mere at byde ham, og paa Gud og et liv bag graven troede han ikke. Det havde han udtalt til prestens, som havde besøgt ham, og som maatte gaa uden at faa noget udrettet. Men dybt inde i doktorens hjerte var det slet ikke saa roligt; tværtimod, han kjendte dødsfrygtens pine, og den fredløse mand smegtede efter fred og forsoning, uden at han selv vilde vide af det. Urolig kastede han sig frem og tilbage paa leiet.

Da trængte pludselig gennem den halv-aabne dør fra siveværrelset en barnestemme ind til den syge: „Lad mig saa lov at gaa ind til far; jeg vil passe ham!" „Nei, det gaar ikke an", svarede sygepleiersten, „du kan jo ikke hjælpe din stakkars far noget." Men barnet holdt paa sit og sagde frimodig: „Far skal nok blive frisk; jeg har sagt til Jesusbarnet, at jeg ikke bryder mig om at faa nogen anden julegave, end at far skal blive rask igjen. Og nu gjør Jesus nok far frisk."

Sagte sneg den lille sig ind og satte sig ved sengen. Doktoren kunde se, at hun sad der med foldede hænder og de taarefyldte øine fæstede paa ham. Og dette greb ham dybt i hjertet. Det var jo hans eget barn, hans Elisabets barn, „julegaven", som den kjære havde kaldt hende. Og dette

barn, som han havde vist saa liden kjærlighed, hang ved ham i inderlig kjærlighed og bad for ham. Ja, Gud havde dog ladet ham beholde noget, som kunde bringe lykke og glæde. Hvor havde han ikke været utaknemmelig og blind overfor Guds godhed. Han kunde ikke holde sig længere, men hullede høit og — „Elisabet!" I ød det sagte fra hans læber. Da lagde to smaa arme sig om hans hals, og en barnemund hviste: „Kjære far, du maa ikke dø, jeg er saa glad i dig, og jeg har bedet til Jesus for dig."

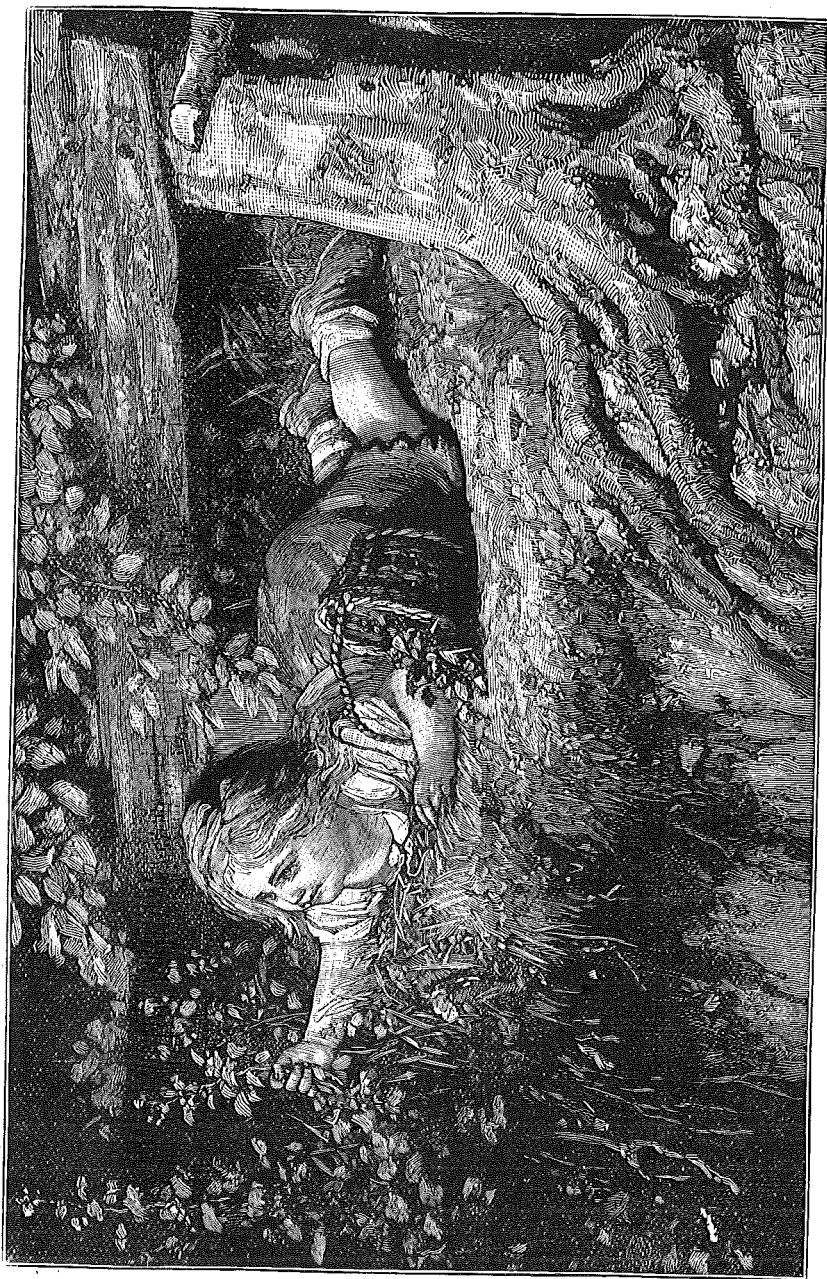
I dette øieblik klang juleklokkerne; og den syges taarer flød mildere og mildere; det var, som de sidste aars lidelser løsnedes fra hans hjerte. Og hans skyld stod klart for ham, og han tænkte, hvor anderledes han vilde blive, om Gud vilde lade ham leve. Den lille Elisabet maatte sidde længe hos ham, og hun sad der saa gjerne; hun sad og strøg sagte hans haand. Til sidst maatte hun gaa og lægge sig til ro. Men før hun gik, sagde hun: „Far, et vers, jeg nylig har lært, maa du endelig høre; og saa maa du ikke græde mere. Nu skal du høre:

„Han ligger der paa krybbestraa
I al sin kjærlighed,
At talde store nu og smaa
Ind til sin herlighed;
Han taler til hver arm en sjæl:
Kom med din pine al,
Jeg tager den og gjør dig sæl
Og fører dig til himlens hal."

Om natten havde doktoren ikke søvn i sine øine. Han laa og tænkte paa det vers, barnet havde læst for ham; og den ene tanke tog den anden, og det trængte mere og mere ind paa ham; det blev til et alvorsopgjør, hele hans indbortes liv traadte mere og mere frem for ham, og han fik se, hvad han skulde være, naar han var ret for Gud, og han fik se sig selv, som han i virkeligheden var — et menneske med synd og skyld over sit liv. Hvor skulde han vende sig hen? Til verden, til menneskene? Havde

Landring i floven.

Paa forbudne vete.

de det, som kunde hjælpe ham til et nyt liv med opreisning fra synd til fred?

Hvem kunde hjælpe her? Der var kun en; ham, som havde ligget i krybben, ham, Elisabet havde sunget om. Og saa ydmygede den stolte, sterke mand sig, at han bad, bad om naade til et nyt liv. Men særlig bebreidede han sig, at han havde været saa ufjærlig mod Elisabet, og han bad, om det var muligt at maatte faa lov til at begynde et nyt liv ogsaa med hende. Og se! Lidt efter lidt drog julefreden ind i hans hjerte, og han kunde takke Gud af fuldt hjerte for den herlige julegave, han havde faaet i frelsen i Kristus Jesus, og for sin datter, hustruens julegave til ham, som nu for alvor blev hans elskede barn. Men paa grabmonumentet lod doktoren indgrave:

„Være være Gud i det høieste, fred paa jorden, og i menneskene en velbehagelig hed!“

Mor er syg.

(Med billede.)

Fru Werner var en nat pludselig bleven syg; hun havde voldsomme smerter i hovedet, led af en heftig tørst, som hun ikke var istand til at faa slukket, om hun drak aldrig saa meget, og følte afbøkslende snart stærk hede, snart heftige kuldegnæninger.

Da hendes børn om morgenen kom ind, blev de overraskede ved at finde moderen liggende og doktoren sidde foran sengen og spørge hende ud om hendes sygdom.

„Er du syg, kjære mama?“ spurgte Elise, den ældste datter. Fledenfor at svare nikkede moderen blot med hovedet.

Lægen forordnede en driik, som man skulde give den syge, og da han gik, bad han børnene om endelig at være stille og ikke holde nogen støj; thi deres mor havde saadan hovedpine, at hun ikke taalte nogen larm.

„Ja, vi skal saa gjerne være stille, naar blot mama kan blive frisk igen! — Jeg

skal gemme bort min kjæphest og min tromme og straks gaa ind i kammeret“, sagde Aleksander, og den lille Marie sagde: „Jeg skal slet ikke støie.“

Moderens sygdom varede i flere uger. I denne tid lærte børnene at forstaa, hvor uundbærlig moderen var for dem; det var noget, de ikke havde tænkt stort paa før. Det kunde hændes, at baade Elise, Aleksander og Marie maatte vente hele formiddagen, før de blev ordentlig klædte; faderen havde sine nødvendige forretninger udenfor huset, og tjenestepigen var ogsaa optagen med allehaande arbejder, som ikke kunde opsættes. Frokost, middags- og aftenmad var sjelden færdig i rette tid; thi ingen forstod at indrette og ordne alt saaledes som den kjære mor. Ingen vidste heller som hende, hvor hver ting havde sin plads, og der herskede i hele huset en uorden og en uro, som enhver maatte lægge merke til. Endog faderen var ikke istand til at hindre saadant, skjønt han søgte at gjøre, hvad han kunde, og desuden var han saa bedrøvet og nedslaaet.

Naar tidligere børnene skulde have noget eller have nogen til at hjælpe sig, havde de været vant til at henvende sig til sin mama — men hvem skulde de nu vende sig til? Faderen var enten optagen med sit arbejde eller maatte hjælpe og pleie moderen, og tjenestepigen tog sig saa lidet af dem.

Under saadanne omstændigheder kan man nok tænke sig, at børnene hjertelig ønskede, at moderen snart maatte blive frisk igen; dog ikke alene af den grund, men ogsaa fordi de var saa glade i den kjære syge. Elise sneg sig mere end en gang hen til sengen og spurgte sagte: „Hvorledes staar det til, mama?“ Aleksander kunde sidde hele timer stille paa et og samme sted, og Marie tog sin stol, bar den hen til moderens seng, satte sig paa den, lagde sit lille hoved mod sengen og spurgte: „Kommer du ikke snart op, mama?“

Moderen kunde ikke svare mange ord;

thi hun var saa svag. Hun pleiede blot at klappe børnene med sin matte haand og se bedrøbet paa dem.

En dag var hun daarligere end ellers. Faderen var saa bedrøbet, og lægen havde betænkelig rystet paa hovedet. Da lod fru Werner børnene komme hen til sin seng og sagde med svag stemme:

„Børn, jeg kommer maaste til at dø, og da vil I ikke have noget menneske, som elsker eder saaledes som jeg, undtagen den kjære papa. Ak, vær lydige og brave og sty alt ondt. Glem endelig ikke Gud, saa kan I maaste engang komme til at se mig igjen oppe i himmelen. Lov mig det, mine kjære, kjære smaa.“

Moderen strakte frem sin haand, idet hun sagde dette; børnene trængte sig om sin dyrebare mor og vædede med sine taarer den haand, som saa ofte havde pleiet dem og stellet for dem, og de hulkede saa heftig, at de ikke kunde saa et ord frem.

En saa sørgelig dag som denne havde de smaa endnu aldrig oplevet. Doktoren kom flere gange, sølte paa den syges puls for at se, om der var indtraadt nogen forandring i sygdommen, og sagde ikke mange ord. Faderen veg næsten ikke et øieblik fra sin hustrus seng, og hele den følgende nat vaagede han hos hende.

Men denne samme nat indtraadte der en forandring til det bedre i moderens sygdom. Først blev hun nogle timer liggende i den voldsomste søv, derpaa sovne hun ind og sov helt til morgenen.

Da vaagnede hun.

„Hvorledes staar det til, mama?“ spurgte far og børn.

„Gud være lovet“, svarede moderen, „Gud være lovet, jeg har sovet godt og føler mig saa meget bedre.“

Det var den første glade dag efter saa mange sorgfulde. Faderen saa bedre ud; moderen kunde tale lidt mere, og lægen sagde, da han traadte ind: „Nu tænker

jeg, at alt skal gaa godt.“ Snart bobede børnene at tale høiere sammen, og den sørgelige stilhed, som i lang tid havde hersket i huset, holdt op.

For hver dag blev moderen mere sterk og liblig, og da hun saa for første gang kunde komme op af sengen, var det en fest for alle i huset. Far, mor og børn syntes at være tusend gange saa glade i hverandre som tidligere. Nu kom atter orden og glæde i huset, og børnene behøvede ikke længere at sidde bedrøvede og tause og se paa hverandre.

Svad en halvpenny kunde udrette.

En dame i England var ifærd med at pakke forskjellige ting i en kasse, som skulde sendes til en missionær i Bagindien, da et barn bragte hende en halvpenny (omtrent 1 cent), som skulde være til hedningerne. For den kjøbte hun en traktat, som hun lagde i kassen. Denne blev af missionæren oversat paa det birmanse sprog, givet til en hedenst høvding og blev det middel, der gav stødet til, at hedningen ombendte sig og blev kristen. Derpaa talte høvdingen saa varmt til sine venner om den nye Gud, han havde fundet, og om, hvor glad han var derover, at ogsaa de kom til at tro paa Jesus og bortkaste deres afguder. En missionær blev sendt til stedet, en kirke blev bygget der, og man fortæller, at 700 mennesker blev ombendte til kristendommen.

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forudsbetaling, vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 eller 1891 eller 1892 for hver \$5.00, som er betalt i forstud inden 1ste mars 1893. Dette udgjør en meget pen bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Det var Wilhelm.

Sølgende tildragelse fandt sted for ikke længe siden ved Skotlands kyst:

En kold stormfuld morgen vækkes folkene i byen Gventor af et kanonstuds fra havet. Alle vidste, hvad det betød. Kysten var opfyldt af klipper, hvorover søen brødes i voldsomme brændinger, og der gik ikke noget aar, uden at farvandet her krævede sit offer. Men byens indvaanere, der for en stor del bestod af sømænd og fiskere, var modige og hjælpsomme folk. De havde før reddet mangen skibbrudnen og sprang nu straks ned til søen, da de hørte skuddet.

En halv fjerdingvei fra kysten laa et skib strandet paa skjærene og redningsløst fortabt. Besætningen var gaaet tilveirs og havde flammret sig fast til tauværket for ikke at blive skyllet bort af bølgerne.

Redningsbaaden ud!

Og baaden kom ud, men dens raske fører — Hardy hed han — var ikke tilstede; han var tidlig samme morgen gaaet et erende til presten. Det var umuligt at vente; Skibet maatte splintres. Otte mand roede ud i den rasende storm. De naaede vraget og fik de stakkels skibbrudne ned i baaden. Men én blev tilbage; han sad høit oppe i masten tung og stivfrosen; men de vovede ikke at tage ham, baaden kunde ikke bære flere, stormen tog til, og de udsatte sig for at gaa under allesammen.

Da de kom iland, var Hardy kommen til. Han spurgte, om de havde dem alle — og fik høre om ham i masten.

„Jeg vil ud efter ham,“ raabte han, „gaar I med?“ De vilde ikke; de mente, det var umuligt.

Hardy sprang i baaden. „Saa gaar jeg alene,“ sagde han. I dette øieblik kom hans gamle moder ned til søen. Hun tiggede og bad ham om at lade det være.

„Puff, at din far blev derude — og Wilhelm —“

Wilhelm var hendes yngste søn, som hun ikke havde hørt fra i otte aar.

„Tænk dog paa din mor!“ bad hun.

„Han derude da —! Er du vis paa, at han ikke har en mor?“

Saa taug den gamle, og fire mand sprang i baaden. De arbejdede sig ud mod brændingerne; men det gik langsomt. Skroget var allerede helt under vand, da de naaede derud, og det faldt vanskeligt at komme i forbindelse med skibet og faa ham ned, den stivfrosne stakkel deroppe i vantet. Hardy selv maatte op efter ham.

Nu var han i baaden, og det gik afsted mod land. Da de kom saa nær, at Hardys stærke rost kunde høres gennem stormen, viftede han og raabte:

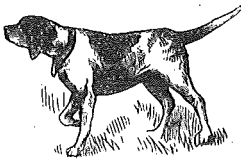
„Sig til mor, at det er Wilhelm!“

(Efter Fremstr.)

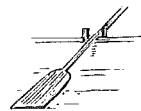
Opløsning paa billedgaaden i nr. 50.

Kolibrien er en overordentlig liden fugl, som lever i de bedste egne af Amerika.

Billedgaade.

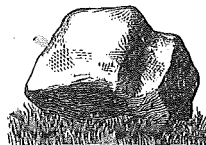
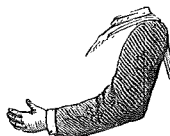

ag 1 eeee

ts

v

÷ n

D

